

MORE  
DENICOLAI & PROVOOST

Konstanze Schütze



## MORE

Met MORE onderzoeken Simona Denicolai en Ivo Provoost de interactie en samenwerking tussen wat leeft. In een cirkel van besloten onderzoeken spannen ze een net van aspecten rond hun doorlopende project. Hello, Are We In the Show?, een animatiefilm die zich afspeelt in het Zoniënwoud, ten zuidoosten van Brussel, is het wezenlijke hart van de tentoonstelling in WEST.

### CHOREOGRAFIE VOOR DRIE ONDERLING AFHANKELIJKE DANSERS

In drie ruimtes bevinden zich drie installaties. Qua structuur en beweging lijken deze installaties op zichzelf staande, onafhankelijke werken. Op het eerste gezicht bestaat er geen twijfel over hun ongebondenheid. De materiële herkomst, het vormelijk erfgoed en zelfs de culturele achtergrond onderscheiden zich van elkaar en delen geen gemeenschappelijke basis; zo lijkt het. Niettemin zijn ze aan elkaar gekoppeld. Ze stellen elkaar vragen. Ze proberen antwoorden te vinden. Ze zoeken naar verbintenis. Ze geven echter alle drie op een andere manier uitdrukking aan hun verlangens. Een duidelijke benadering en openlijke uitnodiging bij de een; in groot contrast met de poging van de ander om het auteurschap te ontwrichten en hersturen. De derde lijkt een tijdsgewricht vast te leggen – een tijd die nog moet komen. Dansers; het zijn dansers.

Ik weet niet wat de geest van een filosoof liever zou willen dan een [groot] danser te worden. Want de [grote] dans is zijn ideaal. (naar: Friedrich Wilhelm Nietzsche)

### IN WORDING - STAAT VAN HET WERK

Samen bieden de drie delen van MORE een tamelijk multi-dimensionaal effect wat betreft sculptuur. Ze beschouwen landschap, ruimte, sociale beperkingen en materiële geschiedenis, en reorganiseren zichzelf rond deze vaak omleidende parameters. De drie kiezen verschillende wegen om hun publiek aan te spreken: een directe gedachtewisseling met de Haagse bevolking over de schepen in westerse stijl en hun geschiedenis. Daarnaast de zaden die verspreid liggen te wachten op de handen die hen naar een nieuwe bestemming brengen. Gerangschikt als verborgen geschenken die als een medium functioneren tussen de flora van de oude bossen en de mogelijkheid van toekomstige bossen. De animatiefilm nodigt hen binnen en neemt deel aan de procedure. Het is effectief, maar niet op dezelfde participatieve wijze. Het laat zien wat er moet gebeuren, welke mate van aandacht vereist is, en ook hoeveel onderzoek en arbeid nodig is om deze spiegel voor het mensdom te creëren, op een toch speelse manier.

## AFWEZIGHEID EN TEGENWOORDIGHEID

Denicolai & Provoost hebben inwoners van Den Haag gevraagd om hun modelzeilboten ter beschikking te stellen voor de tentoonstelling. In plaats van voor het raam van hun woonhuizen, of zelfs in minitentoonstellingen, zijn deze boten nu verzameld en in een rij opgesteld op een lange piëdestal in de galerie. Elk met een verslag van hun afzonderlijke geschiedenis. Zolang de tentoonstelling duurt, blijven ze op deze gezamenlijke piëdestal staan. Bij WEST zijn ze – anders dan gebruikelijk – in het openbaar te zien als driedimensionale objecten, omringd door veelzijdig gerichte aandacht. Hoewel ze in detail heterogeen zijn, illustreert de harmonieuze vloot modelboten op perfecte wijze de potentiële kwaliteiten van het mensdom. Tegelijkertijd kan het publiek op hun oorspronkelijke plekken een affiche vinden, waarop hun afwezigheid wordt verkondigd. Deze teksten nemen hun aanwezigheid over en functioneren als plaatsvervangers voor de verdwenen objecten. Volgens een omgekeerde logica zou deze leegte ook kunnen verwijzen naar de invloed die het mensdom heeft gehad op de natuur tijdens het vormen en gebruiken ervan. Bij nader inzien openbaart de natuur zich zelfs als een natuur van de tweede orde, of nog beter: als gewoon een andere laag van de cultuur.

## TIJDELIJKHEID

Intense tijdelijke effecten strekken zich uit in drie verschillende richtingen. De boten zijn de kern van twee tentoonstellingen: een daarvan is de manifestatie van hun afwezigheid en de ander vertegenwoordigt hun aanwezigheid. Ze delen dezelfde tijdsspanne en sluiten af na een vastgestelde tijd. De uitwisseling tussen eigenaars en kunstenaars overspant echter een zich uitbreidende periode en omwikkelt deze tweerichtings-tentoonstelling. De zaden op de rechthoekige trampoline/tafel bieden, dankzij hun geschiedenis en inherente potentie, een sterke verwijzing naar een nog groter tijdsbestek. Zolang zij zich niet in optimale omstandigheden bevinden, kunnen zij hun volledig potentieel niet ontsluiten en blijven scherp afgesteld op het moment. Zodra ze hun biologische potentie kunnen ontplooiën, opent zich een ander tijdsdomein die de relativiteit van een menselijk leven weerspiegelt. De animatie, als de kern, legt de nadruk op een relatief kort, of zelfs bliksemsnel tijdsmoment. Beeld voor beeld kan dit worden voorbeleefd. De tijd die dit langetermijnproject in wording omvat, wordt duidelijk zichtbaar gedurende deze relatief korte periode van openbaar vertoon. Terwijl wij daarbinnen nog navigeren, lijken we ons weer te realiseren: de momenten waar we getuigen van zijn vormen de komende momenten. Drie grotere tijdsdomeinen plaatsen een eenvoudige

dubbele lijn (de boten), een fragiel vierkant (de zaden op de tafel), en een bewegende stip (het inzicht in een procedure) dicht bij elkaar. Dankzij de vormelijke eenvoud, heeft dit beeld onvermijdelijk invloed op onze temporele horizon.

#### ONGESLUIERD KORTSTONDIG ORGANISME

Tentoonstellingen zijn daden van collectieve veroveringen die tijdelijk onthullen wat eerder verborgen was en snel daarna weer verborgen zal zijn.

#### SIMULATIE VAN TOEKOMSTIGE MOGELIJKHEDEN

We gaan binnensluipen – binnensluipen in een situatie die we zouden kunnen verwachten als een mogelijke versie van de toekomst. We stappen binnen en bekijken op voorhand de tijdelijke manifestaties van een langlopend artistiek onderzoeksproject en de materialisatie daarvan in een animatiefilm. We vinden onszelf terug in het materiaal. We staan op het podium en op het doek. We weten het hoe en het waarom. Deze gelegenheid biedt de kans om de oppervlakkige verhouding met onze dagelijkse ontmoetingen open te breken. Door analyse worden de tijdelijke plaatsaanduidingen voor hoofdspelers vastgesteld en worden er nieuwe posities toegewezen. Systemen en netwerken worden zichtbaar op een hypothetische en speelse wijze.

#### ZE VERVREEMDEN – KNOPEN EEN NETWERK

De aaneengesloten elementen zullen bij het eerste moment van onachtzaamheid uit elkaar drijven – ze pleiten voor afstand, maar zullen voor altijd met elkaar verstrengeld zijn door dat relatief korte moment van samenzijn. Ze keren terug naar hun oorspronkelijke publiek en verbanden; gaan voorwaarts naar hun toekomstige gronden om te groeien en te worden wat ze moeten zijn; sommige drogen uit en verspillen hun potentie, sterven zelfs; of ze vallen terug in hun productiemethode zonder overdreven vertoon. Ze hangen rond in die overgangsfase, en in diens immanente en eindeloze mogelijkheden. De modus van presentatie en de modus van onderzoek bieden een productieruimte die eindeloos is, tot er weer een nieuwe kans komt om voor één nacht tot bloei te komen. Voor *Hello, Are We In the Show?* zou de filmpremière die kans kunnen zijn. Tot dan manifesteert dit tijdelijke inzicht met tijd-ruimte-expansie zichzelf in het publiek. De zaden worden ergens mee naar toe genomen, er worden keuzes gemaakt – sommigen worden achtergelaten. De boten die ze met elkaar delen, de animatie waar ze op wachten, het publiek wordt een bondgenoot van het werk. Ze zijn getuigen van hun eigen wisseling van



modi. Ze schakelen over van ontvangstmodus naar observeermodus achter de ambachtelijke sluiers. Op de juiste manier benadert, opent dit een eindeloos moment van levendige mogelijkheden.

#### NA DE VERTONING

Na de vertoning zal de vloot zich weer opdelen, want dan keert elke boot weer terug naar zijn oorspronkelijke plek en eigenaar. De catalogus met beelden van de boten en hun eigen afzonderlijke geschiedenissen en locaties, wordt de gids voor een permanente maar efemere tentoonstelling. Een betrouwbare tentoonstelling die permanent deel zal uitmaken van het stadsgezicht, maar wel met enige kwetsbaarheid: mensen kunnen verhuizen, eigenaars kunnen hun kleine vensterbanktentoonstelling veranderen, of helemaal verwijderen.

#### HOOG EN LAAG TIJ

Terwijl de scheepsbouwkunde zich ontwikkelt, verdwijnen de bossen. Schepen en ontwikkelingen hongeren naar hout. De culturele groei heeft ontbossing als gevolg. Zaden bieden de mogelijkheid om deze koers te keren. Ze bieden de mogelijkheid van onmogelijke toekomsten en momenten van lang geleden toen ons heden nog in de maak was. Ze wachten en stoppen het ontknopen.

#### RUIMTELIJKE BEZETTING

Voor de 16e eeuw was de oppervlakte van Europa bedekt met schijnbaar eindeloze bossen. In de loop der jaren zette de ontbossing voort door huizenbouw, scheepvaart en industrialisatie. Het aantal bossen vermindert en ze waren niet langer met elkaar verbonden. Het hout van de bomen is ons culturele weefsel – architectuur, wegen, schepen en vuur. Verzameld op een plek, zorgen deze symbolen van culturele en economische vooruitgang – de schepen in westerse stijl – ervoor dat de einden weer aan elkaar worden geknoopt. De tijdelijke leegte die de schepen achterlaten wanneer zij uit hun vensters worden gehaald, tekenen een omgekeerde landkaart van de vernielde oude bossen. Een verzameling zaden die uitgespreid liggen te wachten om uiteindelijk weer over Europa verspreid te worden, of over de wereld – maar in ieder geval tot Parijs waar Brusselse wandtapijten jachttafereelen vertonen in welig tierende bossen. Er is geen spoor van melancholie in deze poging tot het creëren van een cultureel gesloten circuit.

## BETROKKENHEID

Er is een intense schoonheid in dit moment van delen. De lijn met boten op de piëdestal is de extensie van dat moment. Mochten ze in verder gelegen velden en tuinen groeien – deze planten zullen dan zelfs uitgroeien tot nog grotere symbolen van dit moment.

## BUITENWAARTS BEWEGEN

De kunstenaars gaan elke vorm van elitaire artistieke context uit de weg en gaan verder met een kunst die ernstig is en exact in haar eigen logica. Gebaseerd op onderzoekmethodes en bijna op een sociologische manier, observeren en analyseren ze economische en sociale werkelijkheden. Deze nauwlettende observaties manifesteren zich vervolgens in een bijna speels ontroerend en ogenschijnlijk simpel beeldwerk, die niettemin niet verhindert dat de onderliggende complexiteit doorschemert. Hun werk omvat het totale spectrum aan materiële mogelijkheden. Materiaal functioneert als gereedschap en medium, als vervaardigingmethodes binnen hun artistieke strategie. De openbare ruimte is een van de stelsels die zij grondig onderzoeken. Vismarkten, stadspaleizen, rivieroever, kranten en films worden tegelijkertijd materiaal en podium. Het publiek is een medespeler in dit proces, waarin hun werk wordt uitgebreid naar het domein van het alledaagse leven.



## MORE

With MORE, Simona Denicolai and Ivo Provoost explore the interaction and cooperation between the living. In the circle of closed research they span a net of aspects around their ongoing project. Hello, Are We In the Show?, an animated film set in the Sonian Forest, southeast of Brussels, is the genuine core of the exhibition at WEST.

## CHOREOGRAPHY FOR THREE INTER-DEPENDENT DANCERS

Three rooms host three installations. Those installations appear in their structure and motion as singular, or independent pieces of work. At first sight, there is no doubt about their non-alignment. Material provenance, formal heritage, and even cultural background drift apart and bare no common ground; it seems. They engage with each other nevertheless. They pose questions to one another. They try out answers. They seek commitment. They, the three, however, express their desires differently. Clear address and honest invitation by one, contrasted well with the other's attempt to subvert and redirect the authorship. The third, it seems, freezes a moment in time – a time that has not come yet. Dancers, they are. I do not know what the spirit of a philosopher could more wish to be than a [great] dancer. For [great] dance is his ideal. (after: Friedrich Wilhelm Nietzsche)

## IN PROGRESS - STATE OF WORK

Together, the three parts of MORE take on a rather multi-dimensional effect in terms of sculpturing. They take landscape, space, societal constraints, and material history into account and re-organize themselves around these often diverting parameters. The three choose different paths to address the audience: a direct exchange with The Hague population over the western-style ships and their history. There are the seeds spread out to find the hand that takes them to new destinies. Arranged as hidden giveaways that function as a medium between the flora of the ancient woods and the possibility of future woods. The animated movie invites them in and shares the process. It is effective, but not in the same participatory way. It shows what needs to be done, which degree of focus is required, as well as what amount of research and labor is needed to create this mirror for humankind in nevertheless playful manner.

## ABSENCE AND PRESENCE

Denicolai & Provoost asked The Hague residents to donate their model sailboats to the exhibition. Rather than on display in their residential win-



dows, or even mini-exhibition areas, those boats are gathered and lined up on a long pedestal in the gallery. Each paired with its individual history. They remain on this collective pedestal for the duration of the exhibition. At WEST, they are – other than usually – publicly displayed as three-dimensional objects surrounded by multi-directed attention. Though heterogeneous in detail, the harmonious fleet of model boats perfectly illustrates the capabilities of humankind. Meanwhile, at their original sites, the public finds a notice announcing their absence. Those lines take over their presence and function as placeholders for the missing object. In a reverse logic this void could refer to the impact that mankind had on nature when shaping and using it. At a closer look, nature even reveals itself as second order nature, or better: just another layer of culture.

#### TEMPORALITY

Intense temporal effects reach out in three different ways. The boats are core to two exhibitions: one is the display of their absence, and the other presents their presence. They share the same timespan and conclude after an assigned time. The exchange between owners and artist, however, spans over an extended time period and coils in this two-way exhibition. The seeds on the rectangular trampoline/table strongly refer to an even greater timeframe with their history and inherent potential. As long as they don't find themselves in ideal conditions they cannot unlock their full potential and stay alert to the moment. Once they unfold their biological potential, another realm of time opens up and reflects the relativity of a human life. The animation, as the core, puts its focus on a relatively short, if not instantaneous, moment in time. Frame by frame it can be pre-experienced. The time that encompasses this long-term project in progress becomes visible for this relatively short period of public display. Still navigating within, we seem to once again realize: the moments we witness construct the ones ahead. Three larger circles in time juxtapose a simple double line (the boats), a fragile square (the seeds on the trampoline/table), and a moving dot (the insight of a process). In its formal simplicity this image inevitably acts upon our temporal horizons.

#### UNVEILED EPHEMERAL

Exhibitions are acts of collective conquests momentarily unveiling what was concealed before, and will be again soon after.

#### SIMULATION OF FUTURE POSSIBILITIES

We are to sneak in – sneak in a situation that we ought to expect in one ver-

sion of the future. We step into and preview the momentary manifestations of a long-term artistic research project and its materialization in an animated movie. We find ourselves in the material. We are on stage and on canvas. We know the how and why. This opportunity breaks open our superficial relationship with our daily encounters. By analysis, placeholders for key actors are identified and assigned to new positions. Systems and networks become visible in a hypothetical and playful way.

#### APART THEY DRIFT – NETS THEY TIE

The elements aligned will stream apart in the first moment of in observance – they champion distance, but will forever be intertwined with each other by that relatively short moment, of togetherness. They go back to their original audience and contexts; go forward to their future grounds to grow and become what they are to be; some dry out and waste their potential, even die; or they fall back in their mode of production without ostentation. They dwell in that state of flux and its immanent and endless possibilities. Mode of presentation and mode of research form a space for production that is endless until there will be another chance to blossom for one night. For *Hello, Are We In the Show?* this opportunity could be its film premiere. Till then, this momentary insight with spatio-temporal expansion manifests itself in the audience. Seeds are taken elsewhere, choices are made - some are left behind. The boats they share, the animation they are waiting for, the audiences become allies to the work. They are witnessing their own change of modes. They transgress from mode of reception to mode of looking behind the veils of craft. Well approached, it opens an endless moment of vibrant possibilities.

#### AFTER THE SHOW

After the show, the fleet will separate once more as each boat returns to their original owner and location. The catalogue with images of the boats and their individual histories and locations becomes the guide to a permanent but ephemeral exhibition. A reliable exhibition permanently integrated into the cityscape, however, with a certain fragility: people will move, owners may change, or decide to end their small windowsill exhibitions.

#### HIGH AND LOW TIDE

As naval engineering develops, forests disappear. Ships and developments are hungry for timber. Cultural growth results in deforestation. Seeds bear the potential to reverse this course. They bear the potential of impossible

futures and long-gone moments when our present was still being made. They wait and cease to release.

#### SPATIAL OCCUPATION

Before the 16th century, seemingly endless woods covered the surfaces of Europe. In the course of dwelling, navigation, and industrialization deforestation proceeded. The woods were reduced in number and lost their interconnection. Its timber is our cultural tissue – architecture, streets, ships, and fire. Gathered in one place these symbols of cultural and economical progress – the western-style ships – make ends meet again. The temporary void those ships leave when they are absent from their windowsills paint a reverse map of the shattered ancient woods. A selection of seeds laid out to finally spread over Europe again, or the globe – at least to Paris where Brussels' tapestry display hunting scenes in prosperous woods. There is no melancholia in this attempt of a cultural closed circuit.

#### COMMITMENT

There is intense beauty in this moment of sharing. The line of ships on the pedestal is the extension of this moment. Should they grow in further fields and gardens – those plants will grow to be even larger symbols of this moment.

#### MOVING OUTWARD

The artists withdraw from all forms of elite artistic contexts and take up with an art that is serious and exact in its own logic. Based on methods of research, almost in a sociological sense, they observe and analyze economic and social realities. These close observations then manifest themselves in almost playfully touching and seemingly simply imagery that still permits the underlying complexities to shine through. Their work incorporates the entire spectrum of material opportunities. Material functions as tool and media as ways of crafting within their artistic strategy. The public sphere is one of the systems they closely examine. Fish markets, town squares, riverbanks, newspapers, and films become the material and the stage at once. The public is an actor in the process of extending their work into the sphere of ordinary life.

This publication appears on the occasion of the exhibition:

MORE

Denicolai & Provoost

25.10.2014 – 06.12.2014

Curated by Charles Gohy

Text: Konstanze Schütze

Konstanze Schütze is a thinker, researcher, curator and art educator with a strong interest in D.I.Y culture, the theory and practice of art at the intersections of philosophy and cultural theory with a post-internet state of mind; Studied architecture, American Studies and Art Education in Dresden, Boston, currently working and researching on non-visual imagery and the material of art at University of Cologne in the interview project [methodsofart.net](http://methodsofart.net); co-founder and artistic director of the gallery project [STOREcontemporary](http://STOREcontemporary) in Dresden and [studionihilbaxter](http://studionihilbaxter) in Berlin.

Images:

1. The retrieval of ships at Marja Vesely in Scheveningen. Photo: Simona Laparelli
2. Collection of seeds in the Haagse Bos. Photo: Simona Laparelli

Simona Denicolai (1972, Milan) and Ivo Provoost (1974, Diksmuide) live and work in Brussels. They have exhibited widely at institutions and galleries internationally, including places such as [NICC vitrine](http://NICCvitrine), Brussels, [SIC](http://SIC), Brussels; [Kunstenfestivaldesarts](http://Kunstenfestivaldesarts), Brussels; [Institut d'art contemporain](http://Institutd'artcontemporain), Villeurbanne; [Casino](http://Casino), Luxembourg; [Castlefield Gallery](http://CastlefieldGallery), Manchester; [TRACK](http://TRACK), Ghent; and [West Den Haag](http://WestDenHaag).

Printer: Oranje van Loon, Den Haag

Thanks: Gemeente Den Haag, Mondriaan Foundation

Published by: West

Edition: 1000

ISBN: 978-90-79917-46-4

# West

Groenewegje 136

2515 LR Den Haag

the Netherlands

+31 (0)70 392 53 59

[www.westdenhaag.nl](http://www.westdenhaag.nl)

[info@westdenhaag.nl](mailto:info@westdenhaag.nl)



